

Národne pripovedke iz Stajarskega.

Nabral M. Kračmanov.

2.

Modra deklina.*)

(Iz stare ceste pri Lotmerku).

Enók je bia en bogatec pa en siromak, te pa je siromak bogaci nekaj eno malo spása, bogatec pa ga je ša tóžit. Da naprej prideta sta tak tan pred gospódon obadva frfrala, da je on ne zná, kerega bi poslušá. On se je tega hitro navólia pa je njima reka: vújtro prita, pa kerí de zná, kaj naj hitréšega, naj slájšega pa naj drážešega, tisti de tó kravó doba (da mu je bogatec kravó vzea).

Te 'da sta po pôti domú šla, si je bogatec vse naštedéra, kaj de poveda, pa reče siromaki: jaz že vse ven kaj bôn vújtro poveda. Siromak pa ga pita: kak pa te ali je? On odgovori: šüs je naj hitreš', cukér pa med je naj slajši, srebro na zlato je naj dražešo.

Zaj pa siromak jako žalosten bia, no íma je enô čer. Da je domú priša, ga je čí pitala: oča, kaj ste tak žalostni? On reče: kak ne bi žalosten bia, 'da nama je gospod reka vújtro priti, pa kerí de zná, kaj je naj hitrešega, naj slajšega no naj dražešega, tistega de krava, bogatec pa si je pojdôč že vse naštedera, da je pre šüs naj hitreš', cukér pa med naj slajši, srebro no zlato pa naj dražešo. Či pa reče: ne verte, oča, tega, ne je to istina; šüs je ne naj hitreš', le misel je naj hitreša: vi ste tû, pa si lahko tan ge v Tûrskén kaj mislite. Pa cukér pa med je tûdi ne najslajši: če se vi cukra pa meda nalížete, še bi spali rajši, spanje je ali naj slajšo. Srebro no zlato je tûdi ne naj dražešo, le zemla je naj dražeša, da zemle se že srebro no zlato kopa. Da je oča to čua, te je včasi veseleši bia.

Drúgi den, 'da sta pred gospoda prišla, pozove on naj prle siromaka, pa ga pita: kaj je naj hitrešega? bogatec pa se zdere: jaz bôn prvi, ja znan, on d... zna. Te pa njega pita: kaj je naj hitrešega? On reče: šüs je naj hitreš'. Gospod reče: krava je tvoja. Kaj je naj slajšega? bogatec reče: cukér pa med je naj slajši. Gospod reče: krava je tvoja. Kaj je naj dražega? bogatec reče: srebro no zlato je naj dražešo. Gospod reče: krava je tvoja.

Zaj pa pita siromaka: kaj je naj hitrešega? Siromak reče: gospod, šüs je ne naj hitreš', le misel je najhitreša: vi ste tû pa si lahko ge tan v Tûrskén kaj mislite. Gospod je reka: krava je tvoja. Kaj je naj slajšega? Siromak reče: cukér pa med je ne naj slajši, le spanje je naj slajšo: či se človek cukra pa meda nalíže, še bi spá izda rajši. Gospod reče: krava je tvoja. Kaj je naj dražešega? Siromak reče: srebro no zlató je ne naj dražešo, le zemla je naj dražeša, 'da zemle se že srebro no zlató kopa. Gospod reče: krava je tvoja; samo si njô slóobodno domú ženi. Zaj pa siromaka gospod pita, što je njega to návča. On pa reče: moja čí je mene to navčila, jaz man enô čer doma. Gospod mu reče: 'da je tvoja či tak pamétna, tak to mate jajca kûhane pa nje nesti čeri, naj pod kvokáčô dene, ka do se pišenci zvalili. Da siromak s timi jajcami domu pride reče svojoj čeri: vidiš, to nama je dá gospod kûhane jajca ka bi pod kvokáčô djala, ka bi se pišenci zvalili; kaj ma zaj sten? Ona pa reče: o oča, nič se ne bojte, to va že mia vse zanúcala. Ona pa hitro dene eno vejačô prosa kûhat, pa reče: oča, to pa vi neste gospódi, naj posejajo ka de prosó zraslo za pišence. Oča vzeme pa nese gospódi, velí: to van je moja či poslala kûhanega prosa za jajca, ka bi posejali, ka bi prosó zraslo. Zaj se je gospódi či tak dopala, da si njô je za ženô vzea.

*) Navoliti se = naveličati se; pre = bržčas (dicitur); izda = še; što = kdo; do = bodo; ma = bova (boma); mia = midva; vejača = vevnica; nega = ni; ven = sáj, okoli Varaždina pa govoré: im, ém (= nemšk. ja).

Nameri se pa, da je dosti fararov ta prišlo, kerí so tan prenočili, vse fele, s konji no z jünci. Ponoči pa je enemi kobila žrbe mela, pa se je pod jünca skotnólo, te pa sta se ne mogla pogoditi, da je ovi reka ka mu je jüncé žrbe ima, pa sta se šla tóžit; tan pred gospódon pa sta tak gučala, eden pa drúgi, da je gospod ne zná kerega bi poslušá; njemi se je tega že dosti zdelo pa reče: onti pa vندا jüncé žrbe íma.

Krez en čas je odiša gospód na jah (lov), ovi pa, kí mu je kobila žrbe mela, je bia jako žalosten, pa se je tóža gospej, ravno totój čeri, kak je gospod reka da je ovemi jüncé žrbe ima. Ona pa mu reče: vzemi si sak, pak idi v šúmô, pa si rokave no bregúše visoko gor podšúči, pa tan, ge je v potoki naj vekši breg, ge nič vode nega, ribe lovi. On to tak napravi, ravno pa gospod do njega pride, pa mu reče: kaj tû ti delaš? On reče: ven vidite, da ribe lovin. Gospod odgovori: ti bedák či si gda vida na sühen ribe loviti. On pa reče: pa vi bedak, či ste gda vidli, ka je jüncé žrbe ima. Zaj pa ga gospod pita, što ga je to návča? On reče: vaša žena. Zaj gospod jako čémeren bia pa 'da domú pride reče svojoj ženi: jaz te nemren več trpeti, idi od moje hiže, vzemi si kaj naj rajši maš, te pa samo hodi. On pa si je doj lega pa je spa. Ona pa si prpreže enô kobilô, zmeče na kola kaj je naj rajši mela te pa še njega gor, pa se je pelala proti domi. Da se je že domu pripelala, te se gospod zbüdi, pa jo pita: kan si naj te zaj odpelala? Ona reče domú; ven si mi reka, da si naj vzemen tisto kaj naj rajši man, pa tebe tûdi rada man, te pa še sen si tebe gor djala. Te pa sta se pelala drúgi den nazaj.

Dopisi.

Iz Zagreba 23. junija. K. Ž. — Najnoveje, kar že iz drugih časnikov veste, je to, da se je naš ban fml. grof Coronini na svojo prošnjo v pokojni stan podal, in da je na njegovo mesto postavljen temešvarski namestnik fml. Šokčević, kateri je že prej enkrat v Zagrebu bana namestoval. Ta za celo Hervatsko in Slavonijo toliko važna novica ni bila v Zagrebu sprejeta s takim začudenjem in ni izročila take obče pozornosti, kakor morebiti inostranci mislite. Uzroke tega naj iztraživajo poznejši zgodovinarji, — jaz se nočem v to puščati, ker sem premalo psiholog za take reči. Govori se tudi že nekaj časa celó stanovito, da bo znatni broj uradniških velikašev iz Zagreba prestavljen. Koliko je na ti govorici verjetnega, se še ne dá razsoditi. — Berž ko ne se bo v kratkem tudi „čitaonica“ sopet odperla; saj so, kakor se čuje, glavne overe odstranjene. — Pretekli teden se je z ječmenom pri nas žetev začela. Tudi pšenica se že rumení. Letos bo vsega zadosti. Vse kaže tako lepo, kakor morebiti že deset let ne tako. Nazemeljske in podzemeljske setve, vinogradi in senokoše: vse je bogato. Je pa tudi potreba, — saj lani skoro nič nismo imeli. Le škoda, da sviloreja pri nas na Hervatskem in Slavonskem bolj ne napreduje! Lega zemlje in posebno milo obnebe: vse je kakor nalašč za njo. Izuzemši Srem, se pa morda nikjer prosti narod ž njo ne pečá. — Drugikrat kaj več o naših zadevah.

Od sv. Miklavža pri Lutomeru na Štaj. — 13. den t. m. je bil za nas nenavadno vesel dan. Milostljivi knezoškof Anton Martin so nas s svojo prevzvišeno nazočstjo počastili, ktere sreče farmani že niso imeli od leta 1835; 262 otrokom so sakrament sv. birme delili. Po njih milih ogovorih serčno ginjeni so se čudili nekteri in prašali: kako je to, so li Slovenec, da Jim tako gladko in sladko slovenska beseda teče? Res, kar menda svet stojí, niso še tukajšni ljudje od svojih prejšnjih vladikov v slovenski besedi nauk sv. evangelja slišali. — 17. den t. m. se je ob 1 uri popoldenu v ti okolici takošna ploha ulila, da ni le kolja z goric, temoč tersje tû pa tam izrula, ter

pokošeno travo odnesla, stoječo pa popalila. — Vinogradi še drugač precej obetajo; le grojzdje se mi zdi letos previsoko nastavljeno, in zato težko verjamem, da bi se kaj izverstnega pričakovati smelo; ljudje pravijo, da bo letos „Herren-Wein“ (vino za gospôdo), pa kaj s tem hočejo reči, mi ne vedó povedati; jaz pa mislim, da mora dolga in lepa jesen biti, da dobimo kaplico dobro; zakaj ters od zdolej gori začjenja zoreti, tedaj že mora delj časa zoreti, preden do visokega grojzdja zrelosti pride in ga tako ozreli in dozori. — Ozimina nam lepo kaže, razun žita, ki je na nekterih mestih splastelo. Tudi sadja bo komaj za domačo potrebo. — Kaj pa to pomeni? Vidil sem že večkrat kmete in hlapce, kadar konji težko na hrib terh peljejo, da jih vsakokrat, kadar obstojé, da se oddahnejo, za grive na čelu potegovajo, nekteri ušesi in grive zgrabijo ter jih stresejo. Na moje vprašanje so mi različne odgovore dajali, vendar so zeló enih misel, rekši, da bi se konjem v možganih ne vertilo, in jih tako kaka bolezen ne napadla! — Hotel sem jih že okregati, — ker pa naše zlata vredne „Novice“ še menda niso nič o tem reklo, si nisem upal. *) Jančar.

Iz Kopra 23. jun. B. — Kupčija z žido se je tukaj pretečeni teden tako unela, da se je dozdej 80 centov kokonov prodalo. To je pa še vse malo proti pretečenemu letu, ker Lahji ne kupujejo kokonov samo v Kopru, temuč tudi po vseh drugih mestih isterških, kar popred ni bilo. Cena se je pa pretečeni teden znižala za kakih 20 do 30 soldov. Kar sem zadnjič o bolezni isterških sviloprejk pisal, se tiče bolj primorskih mest, kakor notranje Istre, iz ktere prav vesele novice dobivam zavolj zdravja kokonov.

(Konec sledi.)

Iz Buj v Istri 22. junija. V. F. — Pri nas se galleta dobro prodaja; plačujejo jo po razni ceni. Slabša galleta za prejo je po 1 gold. 50 kr. do 2 gold., bolja za seme pa po 3 do 4 gold. nov. dnarja. Kupci so prišli iz raznih krajev: beneški Lahji, Furlani in laški Tiroljci. Nekteri Lahji se pritožijo, da se je isterško seme na Laškem spridilo; al tega so sami kupci krivi, ker nekteri dobro in slabo robo vkup mešajo, gledaje le na svojo mavho, ne pa na občinsko korist; tako pa deželo v slabo ime pripravljajo. Kteri so pa od poštenih in zvedenih kupcov semena kupili, se ne pritožijo.

Iz Suhora pri Metliki 11. jun. **) — f — Businjava je največja vas nove fare suhorske; 40 hiš ima. Za njo najperva je Berečavas s 30 hišnimi številkami. Obedve vasi stojite na dolnji strani fare poleg metliške meje. V obedveh vaséh raste najboljšo vino cele fare; tudi se največ vinogradov nahaja ondod. Lepo je letos tukaj terta kazala dosihdob, nekoliko bolj redko sicer toda prav zastavno grojzdje je nosila, ter obetala bogato tergatev. Tudi ozimina in jarina po polji je s sladkim upanjem napajala ljudi, kteri so že tolikanj hudega vžili to leto zavoljo lanske slabe letine. Le še 14 dni, in izoril bi bil ječmen, kterege so že tako težko pričakovali ubogi ljudje, da bi jim stradež pregnal in lakoto končal. Zdaj pa ondi ne bo kaj žeti, ne v jeseni kaj v sode devati. Današnja toča, debela kot lešnjiki in orehi, je grojzdje spravila,

*) To je stara navada in pa stara — vraža, kakoršnih je med prostimi ljudmi na cente. Kadar živina čez klanec težko vleče, se navalí v možgane toliko več kerví, kolikor večja je teža in kolikor slabiji ali pa tudi kolikor bolj vampast je konj. Ta naval kerví lahko napravi vertoglavnico ali pa še kaj hujega, zlasti ob hudi vročini, naglo smert po tako imenovanem mertudu. Da tako s kervjo zalito glavo še stresati, gotovo ni dobro, nam bo vsak verjel, kdor je sam skusil, da je najbolje, ako se kervipolna glava pri miru derži, ne pa stresa, ker stres ne zapodí kerví iz možganov, ampak nje pravšni tek še bolj overa. Če bi konj govoriti mogel, gotovo bi se zahvalil vozniku, da smé na klanec včasih postati in se oddahniti; to je pametno; — da ga pa voznik vleče za glavo in ga stresa, zato bi mu živinče ne dalo nobene hvale, marveč bi mu povernilo zaušnico, ako bi le moglo. Vred.

**) Dopis smo prejeli še le 19. t. m. popoldne. Vred.

ječmen požela, rež omlatila, in pšenice pustila le toliko, da še semena ne bo dobiti. Nemila toča je sicer tudi drugod po fari pobirala desetino, vendar pa drevja in tersja in polja nikjer ni zdelala tako hudo, kakor ubogim Businjanom in Beretencom. Njih jok in stok — kdo bi ga popisal!

Iz Novega mesta 25. junija. S. — Vesele in žalostne novice Vam imam danes pisati. Veselo je, da letina precej dobro kaže, zlasti terta na terški gori obilen pridelek obeta. Žalostno pa je, da zgubimo nekatere uradnije, — najbolj pa nas je osupnila novica, da naša dežela zgubi svoje deželno poglavarstvo; in da bode dolgo dolgo pot imel v Terst, kdor bo kak opravek imel pri deželnem poglavarstvu, razun druge škode, ki doletí našo domovino po tej prenapredbi.

Iz Gorenskega.* — Ni davnej, kar so nas opravi peljali na Gorenško. Srečevali so nas celo pot noter do koroške meje romarji, ki so potovali na sv. Višarje, kjer je letos morebiti že več ko 50.000 romarjev bilo. — Polje je po Gorenskem lepše kakor okoli Ljubljane, rež ni tako redka kakor pri nas. — Bled je še prazen, ker še le prihodnji mesec se začne „saison“ za blejski kraj. Če letos slepi Juri, nekdanji pevec blejskega jezera, pride gori, ne bo prišel več sam, ampak prišel bo z ženo, zakaj tudi njemu se je enkrat sanjalo, da „ni dobro, ako je človek sam“ — in stopil je zatega voljo pred nekimi mesci v zakonski stan! — Gospod Rikli, skušeni hidropat in posestnik merzlih kopelj v Bledu, je izročil vodstvo svojih kopelj gosp. Wolf-u, c. kr. zdravniku radoljskega kantona. Čuda je to, da zdravilna in v nekterih boleznih neprecenljiva moč merzle vode, kakor jo zvedeni hidropati rabijo, ljudém še ni tako znana kakor bi mogla znana biti v ozdravljenju stoternih boleznin ali saj v njih polajšanju! — Še nekaj pa moramo omeniti, kar smo pogostoma in z velikim veseljem vidili tudi že skor po celem Gorenskem, namreč — kineške kokoši ali kohinhinske. Lahko rečemo, da nobena nova reč se pri nas na Kranjskem ni tako hitro razširila, kakor te zlo koristne kokoši, in da bojo naši zanamci kadaj vedili, komú gré najbolj hvala zato, naj zapišemo v „Novice“, da gosp. Matija Pivk, c. kr. davkar, poprej v Planini, sedaj v Kranjski gori, je bil prvi, ki je zaplodil to žival po naši deželi.

Iz Kranja 23. jun. J. V. — Ta teden je svetlemu knezoškofu gosp. dr. Jerneju Vidmarju, ki so v našem mestu rojeui, bilo na Dunaj poslano pismo, podpisano od tukajšnih meščanov, duhovnih gospodov, šolarjev itd. V tem pismu odkrivajo svojo veliko veselje, da se bo kranjskemu mestu zgodila čast, imeti kneza in škofa, in s ponižnim poklonom jim razodevajo serčno zaupanje do Njih. Pismo od šolskega direktorja, gospod Globočnik-a, prav lepo in umetno napravljeno polni s podpisi vred šest velikih listov in je v podobi album-a vezano; vsred prednega pokrivala se kaže podoba kranjske farne cerkve v izverstem svetlopisu. — Zavoljo gimnazijskih ali tako imenovanih latinskih šol je zdaj pri nas spet vse tiho; potrebujemo jih zares zlo za gorensko stran in radi bi meščani pripravno hišo za te šole dali, ako bi le vladarstvo učiteljev poslalo. Al bojimo se, da bi se ta reč zavolj sedanjega šparovanja, kakor več drugih, v nemar ne pustila. Le do svetlega knezo-škofa imamo še zaupanje, da se bojo trudili, kolikor jim bo mogoče, svojemu rojstnemu mestu in celi zgornji Kranji veliko dobroto nakloniti, ki bi se lahko napravila brez novih deržavnih stroškov, ako bi se le od ljubljanske nižje gimnazije paralelni razredi le sem predstavili. — Tudi nas je težko zadela neprijetna novica, da kranjska dežela zgubi deželno poglavarstvo; vse bi bili pred verjeli kakor to!

Iz Ljubljane. Včeraj je bil za Ljubljano in vso kranjsko deželo posebno vesel in slovesen dan. Željno pričakovani novi knez in škof, milostljivi gg. Jernej Vidmar so se, spremljeni od gosp. prošta Kos-a in gosp. korarja

Novak-a, kot namestnikov duhovščine krajske, in od gosp. Gutman-a župana-namestnika in mestnih odbornikov, gosp. Terpinc-a in dr. Bleiweis-a, ki so jim noter do Zidanega mosta naproti šli, ob eni popoldne po železnici iz Dunaja v Ljubljano pripeljali. Celo pot, kmali ko so stopili na slovensko zemljo prijaznih Štajarcev, in po vsem Krajskem jih je radostno sprejemala duhovščina z obilo množico ljudstva in šolsko mladino; zvonovi so zvonili in možnarji pokali, da je bilo veselje; kjer je bilo zavoljo kratke pomude na postajah železnice mogoče z voza stopiti, so ljubeznjivi knez se pogovarjali s duhovnimi gospodi. Na kolodvoru v Ljubljani so jih sprejeli gosp. deželni poglavar grof Chorinsky z mnogo drugo svetno gospodo, višje duhovstvo, duhovni gospodje profesorji, mestni fajmoštri, kaplani itd., obila množica mestnih odbornikov, ves magistrat itd. Ko so se s gosp. proštom vsedli v kočijo in se spremljani od veliko kočij peljali v mesto, so naznanjali zvonovi po vseh cerkvah prihod višjega duhovnega pastirja; ulice od kolodvora do stolne cerkve so bile vse polne ljudstva, na desni in levi pa so stali študentje vseh ljubljanskih šol. Perva pot je bila v cerkev, kjer so jih sprejeli šenklaški fajmošter in korar gosp. Zupan; v cerkvi, kjer so stali gosp. bogoslovci na desni in levi, je bilo ljudstva, da se je vse terlo, ki so želeli viditi obličje svojega novega škofa in prejeti blagoslov njih. Ko so odmolili, so se podali v svojo rezidencijo in se tu s prijaznimi ogovori, polnimi pobožnosti in modrosti, poslovili od vseh. Prihodnjo nedeljo ob osmih se bojo v slovesni procesii iz nunske cerkve podali na svoj prestol v stolno cerkev.

Iz Ljubljane. Žalostno novico, ki jo je oznanil poslednji novičar, da zgubimo samostojno deželno vladarstvo s dotičnimi vradnijami, je poteril dunajski vradni časnik pretekli četrtek, ki je oznanil, da po višjem ukazu pride krajska dežela pod teržaško deželno poglavarstvo in da višje vladne opravila bo opravljal deželni glavar (Landeshauptmann), ki bo zraven vsega tega tudi kantonski poglavar okolice ljubljanske. Že 1. dan prihodnjega mesca bo teržaško deželno poglavarstvo prevzelo opravila sedanjega tukajšnjega poglavarstva; konec mesca oktobra pa neha blizo do malega vse. Ta novica je poterla celo deželo tako, da si je predstojništvo glavnega mesta za dolžnost spoznalo, napraviti v drugič prošnjo do Njih Veličanstva in jim jo pokloniti po posebni deputaciji. Krajska dežela ima malo manj kot 150 let samostojno deželno poglavarstvo, in ne stoji v versti družih manjših kronovin, kakor koroške, salcburške, šlezke, Bukovine itd., ki so vse še le leta 1848 samostojnost dosegle. Lega krajske dežele že od nekdanj, še bolj pa dandanašnji, je taka, da vsi mislimo, da na vsako stran najbolje kaže, ako bi obdržala samostojno poglavarstvo. Zmiraj je tedaj še iskrica upanja za to; zakaj tudi leta 1814 je bil 29. novembra že ukaz oklican, da se ima deželno poglavarstvo krajsko podvreči štajarskemu in že so vozovi, ki so tirali kancelijske akte v Gradec, bili v Krašnji, kar je prišel 16. decembra ukaz, ki je preklical unega, in deželno poglavarstvo je ostalo kakor je bilo za krajsko deželo v Ljubljani. Deputacija se bo podala v malo dneh na Dunaj. Če se pa tudi deputaciji po sreči ne izide prošnja, saj mestni županii nihče očitati ne bo mogel, da si ni prizadjala odverniti nesrečo.

Iz Ljubljane. Kdor ima veselje viditi svilne (židne) červiče mnoge dôbe, ene, ki so še manjši, druge, ki so že veliki in so se že začeli zapredovati, naj se potruji na vert kmetijske družbe na spodnjih Poljanah. Tako lepi in zdravi so, da jih je res veselje viditi; pa stanujejo tudi v tako čednih sobah, kakor se res za „kavalirje“ spodobi. Pa kaj bomo hvalili svoje blago; povejmo raji, kaj gospod grof Lodron iz Velike vasi na Dolenskem v pismu pravi, ki ga je 24. t. m. gosp. grofu Fr. Ks. Auersperg-u pisal, rekoč: „Tako zdravih sviloprejk in tako lepe galete

sem še malokdaj vidil, kakor sem si jih priredil iz semen, ki sem ga od ljubljanske kmetijske družbe letos kupil. Lah za Lahom hodi prašat, počim da galeto prodam, ker vso hočejo za seme obrniti; tako posebna je“.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. „Wien. Ztg.“ popisuje peti zbor državnih svetovavcov, iz kterega povzamemo sledeče: Prešvitli cesar so dovolili, da trije laški svetovavci, ki ne znajo nemško, smejo v zboru laško govoriti; tolmač bo predstavljaj nemško besedo v laško in laško v nemško, ako bo treba; — ker je baron Lichtenfels zbolel, ni prišla postava za kantno obravnavo v pretres; — ogerski grof Barkoczy je razložil vzroke, zakaj da je slovó dal odboru, ki se ima posvetovati o postavi zemljišnih (gruntnih) bukev; poglavitni vzrok je ta, da grof Barkoczy misli, da ta reč ne spada v opravilstvo državnega zbora, ampak deželnih zborov; „vse to naše delo bi bilo le prazno delo“, je rekel. Potem je še enkrat povzel, kar je v poslednjem zboru gospod minister pravosodja o zemljišnih bukvah govoril, in je zlasti to, kar je gosp. minister zastran jezika rekel, v kterem so zemljišne bukve na Ogerskem napravljene, njemu očital, da ni res, kar je govoril, ker namesto ogerskega jezika kraljuje večidel nemški. Pri besedi „to ni res“ sta se sperla govornika precej hudo; gospod minister je terjal, naj grof prekličie to besedo, češ, da je on ukazal, naj se to zgodi; če se ni zgodilo, ni on tega kriv, ker mu ni znano bilo, da se njegov ukaz ni spolnil. Grof Barkoczy pa ni hotel preklicati kar je rekel. Sliši se, da zavoljo bolehnosti bo grof Barkoczy zapustil državni zbor in se podal v Karlove Vare (Carlsbad). Namesto njega je bil gosp. Petrino v odbor za zemljišne bukve izvoljen. Grof Apponyi je razodel željo, naj bi se državnemu zboru ne izročevale popred nobene druge reči v posvet, dokler ni svoje poglavne naloge zavoljo državnih dohodkov in stroškov opravil. Grofu Majlath-u je v svojem govoru sila enostranska beseda ušla, da vsi prebivavci Ogerskega so Ogri; al gospoda škofa Strosmajer in Šaguna sta ga krepko zavernila, kakor je zaslužil.

— Sliši se, da so poglavitni posnetki nove občinske ali srenjske postave pripravljeni, da jih bo prevdaril zbor državnih svetovavcov. Ta osnova ima jedro biti za občinsko postavo vseh dežel našega cesarstva; posamni deželni zbori naj potem za vsako deželo napravijo srenjsko postavo.

— Ministerski ukaz ponavlja postavo, da marke na štampeljnih se ne smejo nikoli pritisniti na pisanje, ampak poprej ko se piše, se morajo že na papir pritisniti, in potem se mora čez nje pisati, sicer ne veljajo nič.

— Veliko se piše o potrebi ministerstva za kupčijstvo in kmetijstvo, in res živa potreba je, da bi se kupčijstvo dalo v skerb posebnemu ministru, zraven pa tudi kmetijstvo, ker kmetijstvo je glavni steber našega cesarstva.

— Več časa že je tukaj ponarejenih bankovcov goldinarskih, ki se težko ločijo od pravih. Kakor kuga se razširja ponarejanje bankovcov.

— Komisija za pregled državnega dolgá postavljena je nek že svoje delo cesarju izročila; dolgovi našega cesarstva znašajo nek po tem 2500 milijonov gold., za ktere je treba vsako leto okoli 94 milijonov gold. čiuza plačevati.

Iz Benetk 20. junija. Kakor se kaže, se bo cesarsko vojaško ministerstvo zlo zmanjšalo; tukajšna pomorska orožnica se bo zaperla in bo le delavnišnica za popravljanje mnogoterega orodja. Veliko delavcev bo zgubilo svoj kruh. Želeti bi bilo, da bi vlada skerbela kako drugač za delavce